

AZ OKOS ANYA; A KUTYA MEG A SERTÉS

Cigány népmesék
Közli: *Hermann Antal*

I.

Az okos anya

Egyszer volt egy szegény cigányasszony. Télen elment a városba seprűt árulni. Volt két kis gyermeke, nem hagyhatta a sátorputriban, tehát magával vitte.

Eladta seprűjét és ment hazafelé. Hát a hólepte mezőn egy farkas iramodik neki.

Mondta az asszony a gyermekeknek: „Most aztán kiáltsatok, ahogy csak bírtok: Farkashúst! Farkashúst!” És a gyermekek torkuk szakadtából kiáltották: „Farkashúst! Farkashúst!” Meghallotta a farkas, megállott és kérdezte az asszonyt: „Mit kiáltanak a purdék?” Felelte a cigányasszony: „Farkashúst, mert a farkas húsát nagyon szeretik. Látod, milyen erősen kell őket tartanom, ha eleresztem, rögtön széttépnék téged!” A gyermekek mind kiabálták: „Farkashúst! Farkashúst!”

Megijedt erre a farkas és elszaladt. Találkozott egy fáradt rókával. A róka megszólította: „Hová sietsz, farkas koma?” A farkas megállott és elbeszélte a róka komának, hogy találkozott egy cigányasszonnyal, két gyermeke mindig csak azt kiáltotta: „Farkashúst! Farkashúst!”, s ha az asszony nem tartotta volna vissza őket, széttépték és megették volna.

A róka kikacagta a farkast s így szólt: „Mégis csak ostoba golyhó vagy te, farkas koma, hogy a kis gyermekek is megszalajtanak téged. Én fáradt vagyok s nem térhetek vissza veled. De – tudod mit? Ezzel a kötéllel köss engem a hátadra, hogy le ne bukjam, s aztán fuss vissza, ahogy csak tudsz. Majd utolérjük az asszonyt a két purdéval, aztán ketten szépen felfaljuk.

Hátára kötötte tehát a farkas a rókát és az asszony után szaladt. Amint az asszony meglátta őket, oda kiáltott: „Mégis csak lusta fickó vagy te, róka! Három farkast ígértél nekem s most csak egyet hozol! Mit egyenek éhes rajkóim ezen a silány farkason?” Meghallja ezt a farkas, hátat fordít és rohan lélekszakadva. A róka lecsúszik a farkas hátáról, nem bírja hamar feloldani a kötelet és szétzúródik a köveken. A farkas pedig fut, fut vaktában, belebukik egy mély gödörbe és kitöri a nyakát.

II.

A kutya meg a sertés

Egy kutya meg egy sertés együtt éldegéltek egy udvaron. A sertés mindig dúskált az eledelben, a kutyának csak hébe-korba dobtak egy tar csontot.

Mikor egyszer a sertés a tele válúból csamcsogott, a kutya sóhajtva szólította meg:

„Beh boldog állat vagy! Egész nap semmit sem dolgozol, mindig csak alszol, s mégis mindig kapsz annyit enni, hogy nem bírod elkölteni. Én szegény pára pedig éjjel-nappal, derűben-borúban őrzöm az udvart s még aludnom sem lehet, hogy a tolvajok el ne lopjanak valamit. S mit kapok mindezért? Néha napján egy üres csontot!

Röfögve válaszolt a sertés:

„Mégis szeretnék veled cserélni. Elélsz vagy húsz évig, s ha kimúlsz, nem bántanak. De én szegény pára, nekem mindig csak aludnom és ennem kell, hogy jól meghízzam. Ha nem akarok enni, hamarjában leölnek; ha eszem, hát meghízom s aztán levágnak. Tehát, kedves barátom az evés és alvás nálam munkaszámba megy, mint nálad a házórzés. Majd akkor irigykedjél reám, ha oda dobják neked – csontjaimat!”